

Hồi thứ 80

Trình Linh Tố gặp Độc thủ thần kiêu

Mấy người nói chuyện hồi lâu, bỏ mặc Trình Linh Tố đứng một bên.

Lục Phi Thanh cười nói :

- Đạo trưởng ! Bàn về võ công thì tiểu huynh đệ đây đã đến bực phi thường, nhưng còn một vị thiếu niên anh hùng so với y còn ghê gớm hơn nhiều. Chắc đạo trưởng không địch nổi y.

Vô Trần vừa cao hứng vừa bất phục vội hỏi :

- Người ấy là ai ? Hiện giờ ở đâu ?

Lục Phi Thanh lắc đầu đáp :

- Nhất quyết đạo trưởng không địch nổi y, tiểu đệ khuyên đạo trưởng đừng kiếm y là hơn.

Vô Trần nói :

- Hừ ! Lâu nay chúng ta không gặp nhau, bây giờ thấy mặt là lại nói khoác rồi. Tiểu đệ không tin có nhân vật nào lợi hại đến thế !

Lục Phi Thanh đáp :

- Hôm qua ở trong phủ Phúc Khang An khai diễn cuộc đại hội chưởng môn các phái. Cao thủ đến đông như kiến, mỗi nhân vật đều có chỗ độc đáo riêng biệt. Có đúng thế không ?

Vô Trần hỏi lại :

- Đúng thế thì sao ?

Lục Phi Thanh đáp :

- Tâm Nghiên lão đệ đến quấy phá cuộc đại hội, lỡ tay bị bắt. Triệu ta đệ bản lãnh như vậy cũng chỉ đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi. Tây xuyên song hiệp là Thường thị huynh đệ giá lâm chỉ cứu được hai người ra. Nhưng vị thiếu niên anh hùng kia trong nháy mắt đã cướp được cả bảy chiếc Ngọc Long bôi trong tay bảy vị cao thủ rồi liệng xuống đất cho vỡ ra. Y thở hơi mấy phát đã khiến cho cuộc đại hội chưởng môn của Phúc Khang An tan ra mây khói. Vô Trần đạo trưởng ! Đạo trưởng thử liệu xem có đấu được với vị thiếu niên anh hùng đó không ?

Trình Linh Tố biết lão nói mình, mặt đỏ bừng lên, đứng nép vào sau lưng Hồ Phi. Nhưng trong đêm tối, quần hào mãi lắng nghe Lục Phi Thanh nói không ai chú ý đến cô.

Một thiếu phụ xinh đẹp lên tiếng :

- Thừa sự phụ ! Bọn đệ tử chỉ nghe cuộc đại hội chưởng môn của Phúc Khang An bị người phá vỡ, nhưng không hiểu đầu đuôi vụ này ra làm sao ?

Mụ là Lý Ngoạn Chi, vợ Kim Địch Tú Tài Dư Ngư Đồng.

Lục Phi Thanh liền đem vụ thiếu niên anh hùng kia hùng diệu đối đáp như thế nào, thổi khói độc làm mọi người đau bụng, do đó anh hùng thiên hạ sinh lòng ngờ vực Phúc Khang An bày mưu hãm hại rồi đại náo thành cuộc hỗn loạn nhất nhất thuật lại. Quân hào nghe nói đều kính phục và ca ngợi.

Vô Trần nóng nảy hỏi :

- Lục huynh nói hàng nửa ngày vẫn chưa thốt ra vị thiếu niên anh hùng đó là ai ?

Lục Phi Thanh cười đáp :

- Xa thì ở chân trời, mà gần thì ở ngay trước mắt. Vị đó chính là Trình cô nương đây !

Quần hùng "ủa" lên một tiếng, bao nhiêu con mắt đổ dồn vào Trình Linh Tố, nhưng chẳng một ai tin cô bé ốm nhất, nho nhã là thế lại trong khoảng khắc quấy phá được cuộc đại hội đã dự bị hàng năm của Phúc Khang An. Nhưng Lục Phi Thanh là một người đức cao vọng trọng trong võ lâm, khi nào lại bạ đâu nói đấy ? Họ không tin cũng phải tin !

Nguyên Lục Phi Thanh mười năm trước đã gặp tai vạ đồng môn. Sư huynh lão là Mã Ngọc, sư đệ là Trương Triệu Trọng đã bị thảm tử. Phái Võ Đương đi vào chỗ suy vi. Lục Phi Thanh lên tiếp nhận chưởng môn, cố ý chỉnh đốn lại môn phái, vì sợ Thanh đình nghi kỵ nên lão đành phải xuất gia, mang đạo hiệu là Vô Thanh Tử. Hơn 10 năm trời lão vẫn ẩn cư, triều đình cũng không chú ý tới. Lần này Phúc Khang An triệu tập lại cuộc đại hội chưởng môn, một là phái Võ Đương nổi danh ngang hàng với phái Thiếu Lâm, hai là nghĩ đến Trương Triệu Trọng ngày trước đã vì triều đình xuất lực lập nên công lớn. Họ lại không biết lai lịch của Lục Phi Thanh ra sao liền mời chưởng môn phái Võ Đương hạ sơn.

Lục Phi Thanh tuy đã già mà hùng tánh vẫn còn như trước. Lão biết hành động lần này của Phúc Khang An đem lại điều bất lợi cho đồng đạo giang hồ. Nhưng nếu lão khước từ là rước lấy nhiều sự phiền não, nên một mình đến tham dự hội nghị để thừa cơ thám thính chân tướng cuộc đại hội. Đến lúc Tâm Nghiễn bị Thang Bái bắt giữ thì lão mới ngấm ngấm ra tay giải cứu.

Bọn Trần Gia Lạc, Hoắc Thanh Đồng cùng quần hùng ở Hồng Hoa hội từ đất Hồi Cương xuống đến Bắc Kinh vì hôm nay là ngày giỗ Hương Hương công chúa qua đời đã 10 năm. Quần hùng đến trước mộ nàng để tế điện.

Phúc Khang An thấy những nhân vật ở Hồng Hoa hội đều xuất hiện trong cuộc đại hội chưởng môn liền đoán ngay quần hùng đến viếng mộ Hương Hương công chúa, nhưng mộ nàng táng ở đâu thì cả vua Càn Long và Phúc Khang An đều không biết rõ, nên phái Đức Bố thống lĩnh 18 tay cao thủ trong đại nội ra ngoài thành điều tra khắp chỗ, hề thấy người khả nghi là bất

hoặc giết ngay. Không ngờ cuộc chiến bên cạnh Đào Nhiên Đình bọn Văn Thái Lai, Triệu Bán Sơn chưa ra tay mà 18 cao thủ trong đại nội đã bị thương chạy trốn rồi.

Bọn Trần Gia Lạc biết rõ tính khí giới quan trường ở Thanh đình. Bọn Đức Bố bại trận nhục nhã như vậy, mà những nhân vật Hồng Hoa hội chưa hề kinh động đến Hoàng thân đại quan thì nhất định là chúng giấu nhem không ai nói tới chuyện ngộ địch ở Đào Nhiên Đình và quyết chẳng có chuyện điều động binh mã đến trả thù. Vậy nơi đây tuy không cách xa kinh thành bao nhiêu, vẫn có thể yên tâm nán lại. Quân hào cùng Lục Phỉ Thanh là chỗ cố hữu trùng phùng, lại gặp bạn mới là Hồ Phỉ và Trình Linh Tố, nên mọi người còn nhiều chuyện muốn nói.

Đang lúc chuyện trò, bỗng nghe hai tiếng vỗ tay từ đằng xa vọng tới, ngưng một chút lại vỗ thêm ba tiếng nữa.

Hán tử bé nhỏ thấp lùn tức Võ Gia Cát Từ Thiên Hoành vỗ tay ba tiếng để đáp lại

Vô Trần nói :

- Ngũ đệ, Lục đệ đến rồi !

Bỗng thấy hai người vọt tới nhanh như bay. Hai người này thân hình cao nghều cao nghều mà lại gầy khẳng kheo. Trong đêm tối trông càng phát khiếp. Hồ Phỉ đã gặp họ ở phủ Phúc Khang An nên biết là Tây Xuyên Song Hiệp Thường Bạch Chí và Thường Hắc Chí.

Theo sau hai người còn có hai nhân vật đều bỗng đưa nhỏ trong tay. Hai nhân vật này chạy tới gần mới nhận ra là Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu ở Song Tử môn. Hai đứa nhỏ dĩ nhiên là con song thai của Mã Xuân Hoa.

Nguyên Nghê Bất Đại và Nghê Bất Tiểu ngó thấy hai đứa nhỏ có cốt cách đã quyết liều mạng cướp cho bằng được. Thường thị huynh đệ cũng là huynh đệ song thai, nghe anh em họ Nghê nói trong lòng xúc động, liền nhân lúc cuộc đại hội đánh nhau loạn xạ ngẫu, trà trộn và nội viện Phúc phủ. Lúc này Phúc Khang An và bọn thị vệ đang đau bụng, đều tưởng mình trúng phải kịch độc nên ai nấy hốt hoảng tìm thuốc giải uống. Thường thị huynh đệ là những cao thủ bậc nhất, đánh ngã bảy tám tên vệ sĩ chẳng khó khăn gì rồi đoạt lấy hai đứa nhỏ chạy đi.

Hồ Phỉ ngó thấy hai đứa nhỏ liền nghĩ tới Mã Xuân Hoa sắp chết đến nơi, chàng nhìn Trần Gia Lạc nói :

- Trần tổng đà chúa ! Tại hạ mang một ý niệm hoang đường thỉnh cầu Tổng đà chúa ưng cho một việc.

Trần Gia Lạc đáp :

- Hồ huynh đệ cứ nói ra. Chúng ta tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng thân giao đã lâu. Tại hạ mà làm được nhất quyết y theo.

Hồ Phỉ bẽn lẽn nói :

- ý niệm của tại hạ thật là kỳ dị, nói ra chỉ sợ các vị cười cho.

Trần Gia Lạc mỉm cười hỏi :

- Những hành động của chúng ta người ngoài coi vào thì cái gì mà chẳng hoang đường ? Chuyện hoang đường này ra làm sao ?

Hồ Phi đáp :

- Tổng đà chúa đã miễn trách, vậy tại hạ xin nói !

Chàng trở vào hai đứa nhỏ nói :

- Hai đứa nhỏ này là con của Phúc Khang An. Mẫu thân chúng ở trong tình trạng hấp hối.

ĐOạn chàng đem chuyện gặp Mã Xuân Hoa ở Thương gia bảo lược thuật từ đầu đến cuối. Hiện nay Mã Xuân Hoa bị trúng độc hết bề cứu chữa.

Quần hùng nghe nói đến, huyết mạch căng thẳng, nổi lòng phẫn nộ đến cùng cực.

Vô Trần đưa ra ý kiến quay lại thànhh Bắc Kinh đâm chết ngay tên vô tình bạc nghĩa Phúc Khang An.

Từ Thiên Hoàn nói :

- Đêm qua trong thành đã xảy cuộc náo loạn động trời, mà bây giờ chúng ta mạo hiểm tiến vào Phúc phủ thì nhất định chẳng thể đâm chết được Phúc Khang An mà còn e mất mạng cả đống.

Trần Gia Lạc gật đầu đáp :

- Bây giờ cổng trước sau Phúc phủ dĩ nhiên có rất nhiều quân mã canh giữ, làm sao hạ thủ được ? Có trà trộn vào thành cũng khó khăn vô cùng ! Mục đích của chúng ta đi chuyến này là tế điện công chúa, không nên vì nóng giận một thời làm tổn thương các huynh đệ. Hồ huynh đệ ! Huynh đệ yêu cầu ta chuyện gì ?

Hồ Phi đáp :

- Tại hạ thấy Tổng đà chúa từ Hội Cương xuống Bắc Kinh chẳng quản đường xa vạn dặm để tế mộ một vị công nương. Tình thâm nghĩa trọng như thế thật là hiếm có. Ngày trước tại hạ cũng chịu ơn trọng vì một lời nói của Mã cô nương không sao báo đền được trong lòng rất áy náy. Bây giờ thấy cô đang lúc lâm chung, thương nhớ ái tử. May sao Thường thị song hiệp giải cứu được hai đứa nhỏ. Lại còn chuyện nữa là y muốn gặp lại tên gian tặc Phúc Khang An một lần cuối cùng. Tuy y đến chết vẫn chưa tỉnh ngộ, nhưng tình trạng thật khả lậu, vì y quyết giữ mối chung tình.

Chàng nói tới đây vẻ mặt buồn thiu, không biết nói sao được nữa.

Trần Gia Lạc nói :

- Ta hiểu rồi ! Phải chăng Hồ huynh đệ muốn ta đóng giả làm tên gian tặc thương thiên bại lý, vong tình bội nghĩa Phúc Khang An đến an ủi Mã cô nương ?

Hồ Phi khẽ đáp :

- Chính thế !

Quần hùng nghe Hồ Phỉ nói ý niệm hoang đường, quả nhiên có điều khác lạ đều không khỏi cười thầm.

Trần Gia Lạc đưa nhãn quang nhìn phía xa xa, buồn rười rượi nói :

- Vị công nương ở trong mộ này mà lúc lâm tử được gặp ta thì nàng sung sướng biết chừng nào ?

Ông quay lại nhìn Hồ Phỉ nói :

- Được rồi ! Ta sẽ đến gặp Mã cô nương !

Dứt lời ông từ trên gò đất đi xuống.

Hồ Phỉ trong lòng xiết bao cảm kích nghĩ thầm :

- Trần Gia Lạc gằm mây thét gió, anh hùng thiên hạ đều kính phục suy tôn. Nay y mới gặp ta lần đầu mà ta là kẻ văn sinh hậu bối, thỉnh cầu một việc hoang đường mà y cũng vui lòng ưng thuận. Sau này y có bảo ta nhảy vào đầu sôi lửa bỏng ta cũng quyết không từ chối.

Quần hùng cười ngửa do Hồ Phỉ đưa đường, về tới Dục Vương miếu vào lúc bình minh.

Hồ Phỉ hai tay dắt hai đứa nhỏ dẫn Trần Gia Lạc vào miếu .

Trong căn phòng nhỏ lạnh lẽo, cây đèn khô dầu, ngọn lửa còn bằng hạt đậu sắp tắt mà chưa tắt hẳn.

Mã Xuân Hoa nằm trên bệ đất hơi còn thoi thóp.

Hai đứa nhỏ nhảy lên sập đất lớn tiếng gọi :

- Má má ! Má má !

Mã Xuân Hoa dương mắt lên nhìn thấy ái tử. Nàng phấn khởi tinh thần, không hiểu một luồng khí lực từ đâu đưa tới khiến nàng ôm choàng hai đứa nhỏ vào lòng, miệng nói :

- Hai tử ! Hai tử ! Má nhớ hai con muốn chết !

Ba người ôm nhau hồi lâu, Mã Xuân Hoa đảo mắt nhìn thấy Hồ Phỉ, liền bảo chúng :

- Hai tử ! Từ nay các ngươi đi theo Hồ thúc thúc.. nghe lời thúc thúc dạy bảo.. các ngươi hãy lạy thúc thúc làm nghĩa ... nghĩa ...

Hồ Phỉ hiểu tâm ý nàng liền đáp :

- Được rồi ! Tiểu đệ sẽ thu chúng làm nghĩa tử ! Mã cô nương cứ yên lòng .

Mã Xuân Hoa lộ vẻ vui mừng giục :

- Mau ... mau dập đầu ... lạy nghĩa phụ. Để má má... yên dạ ...

Hai đứa nhỏ liền quỳ lạy trước mặt Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ để bọn chúng lạy bốn lạy rồi bồng hai đứa nhỏ lên khẽ nói :

- Mã cô nương ! Cô nương còn trăng trối điều gì nữa không ?

Mã Xuân Hoa thều thào đáp :

- Sau khi tiện thiếp chết rồi... xin Hồ huynh đệ ... đem thi thể ... táng bên phần mộ Từ Tranh ... Y thật đáng thương ... từ thừa nhỏ y rất thương yêu tiện thiếp ... mà tiện thiếp lại không thương yêu y.

Hồ Phỉ nói :

- Được rồi ! Tại hạ nhất định làm theo lời cô nương.

Chàng không ngờ lúc lâm tử nàng lại nghĩ đến trượng phu, nên trong mỗi đau lòng chàng còn cảm thấy một chút vui mừng.

Không ngờ Mã Xuân Hoa thở dài sườn sượt nói :

- Phúc công tử ! Tiện thiếp muốn gặp công tử một lần nữa !

Trần Gia Lạc vào phòng rồi vẫn đứng bên cửa, Mã Xuân Hoa chưa ngó thấy !

Hồ Phỉ gục gặc cúi đầu bồng hai đứa nhỏ len lén ra khỏi phòng. Trần Gia Lạc từ từ bước đến trước giường.

Hồ Phỉ lúc bước chân ra ngoài, còn nghe Mã Xuân Hoa "ủa" lên một tiếng đầy vẻ vui mừng, luyến ái.

Hồ Phỉ bâng khuâng đi ra cổng miếu, bỗng nghe tiếng địch buồn rầu nổi lên. Đó là Kim địch tú tài Dư Ngự Đồng đang thổi sáo dưới gốc cây.

Hồ Phỉ chấn động tâm thần. Ngày trước chàng ở Thương gia bảo đã nghe Phúc Khang An thổi khúc nhạc thiên miên luyến ái này.

Trong tiếng sáo của Kim địch tú tài dường như đang kể về một thiên cổ sự luyến ái mà còn bao hàm mối thương tâm cùng mối bất hạnh.

Ai nấy đều ngẩn người ra mà nghe, lẳng lặng không nói gì, tựa hồ như tưởng nhớ lại những chuyện ngon ngọt, những cảnh thê lương trong đời mình.

Đến cả Vô Trần đạo trưởng hào khí ngất trời cũng phải nhớ đến một việc đã lâu lắm ở một nơi xa thẳm. Đó là một vị tiểu thư nhà quan người xinh đẹp nhưng lòng dạ tàn độc đã lừa lão tự chặt một cánh tay.

Tiếng địch thê lương réo rắt một hồi,, Trần Gia Lạc ở trong cửa miếu từ từ cất bước đi ra nhìn Hồ Phỉ gật đầu.

Hồ Phỉ biết Mã Xuân Hoa đã lìa bỏ cõi trần. Trước khi lâm tử nàng được thấy con yêu, lại được gặp mặt tình lang. Nhưng chàng không hiểu nàng đã nói gì với Trần Gia Lạc. Nàng thống trách con người bạc hãnh vô tình, hay nàng kể về mối tình thân nhiệt suốt đời ? Ngoài Trần Gia Lạc, trên đời chẳng một ai hay.

Hồ Phỉ ủy thác Thường thị song hiệp và Nghê thị huynh đệ đưa hai đứa con của Mã Xuân Hoa đến Hội Cương trước rồi chàng lo tang sự cho Mã Xuân Hoa xong sẽ đến Hội Cương tụ họp.

Trần Gia Lạc thống lãnh quân hùng, vòng tay cáo biệt Hồ Phỉ rồi lên ngựa đi về phía Tây.

Thủy chung Hồ Phỉ không nhắc tới Viên Tính. Lạ hơn nữa là cả bọn Triệu Bán Sơn, Lạc Băng đều cũng không nói đến nàng. Chẳng hiểu Viên Tính đã gặp họ chưa, hay là bọn họ vĩnh viễn không muốn nhắc tới tên nàng với chàng.

Hồ Phi cùng Trình Linh Tố vào tầng xá, khê đẩy cửa phòng thì thấy Mã Xuân Hoa nằm chết trên giường, khoe miệng vẫn còn nét cười, vẻ mặt rất khoan khoái.

Hồ Phi sa lệ nói :

- Nhị muội ! Y yêu cầu ta đem thi thể táng ở bên cạnh phần mộ trượng phu, nhưng hiện giờ cuộc truy nã rất gắt. Chỗ nào địch nhân cũng rượt theo để bắt chúng ta. Nếu dọc đường còn kiêng quan tài thì tất gặp nhiều sự rắc rối. Chi bằng theo lễ hỏa táng, đem cốt hài đi tiện hơn.

Trình Linh Tố khen phải.

Hồ Phi cúi xuống toan ôm thi thể Mã Xuân Hoa lên. Trình Linh Tố đột nhiên giữ lấy tay chàng nói :

- Hãy khoan !

Hồ Phi nghe thanh âm có vẻ quan trọng cấp bách, vội rút tay hỏi :

- Chuyện gì ?

Trình Linh Tố chưa kịp trả lời, Hồ Phi đã nghe tiếng thở rất khê từ phía sau. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy phía sau cánh cửa tầng xá có hai người ẩn. Một người lưng còng, chính là Tiết Thước, tam sư tử của Trình Linh Tố. Còn người kia thân thủ cao nghêu, là Mộ Dung Cảnh Nhạc, đại sư huynh của cô.

Giữa lúc ấy Trình Linh Tố đưa tay lên, một chút Xích yết phấn đã liệng vào dưới gầm giường Mã Xuân Hoa.

Hồ Phi động tâm nghĩ thầm :

- Chắc dưới gầm giường có địch nhân rất lợi hại ẩn nấp.

Lại thấy Tiết Thước giơ tay đẩy cửa phòng toan vọt ra. Hồ Phi hành động rất mau, ôm ngang lưng Trình Linh Tố nhảy vọt ra ngoài. Lúc qua cửa chàng co chân đá vào cánh cửa đánh bình một tiếng, kẹp chặt Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước vào giáp tường.

Mộ Dung Cảnh Nhạc rằn chịu đau, nhưng Tiết Thước vì lưng còng mà bị đè ép vào tường đau không chịu nổi cất tiếng kêu la.

Trình Linh Tố vờ đứng vững lại đã thấy dưới gầm giường có khói đỏ mịt mờ. Làn Xích Yết phấn bị người dùng chưởng lực quạt bay lên. Tiếp theo bóng người chuyển động chui ra. Máy tiếng leng keng vang lên, trong tay người ấy vẫn cầm chiếc nhạc ngựa. Tay mặt hấn vung đao chém xuống Hồ Phi.

Hồ Phi nhìn rõ diện mạo liền nhận ra là Thạch Vạn Sơn, mạo xưng Độc thủ Dược Vương.

Trình Linh Tố la lên :

- Đừng đụng vào binh khí và người hấn.

Hồ Phi biết ngay khắp mình người kia chỗ nào cũng có chất độc, chỉ để dính vào mình một chút là hậu họa vô cùng. Chàng liền bước qua mé tả ba

bước để tránh đòn. Soạt một tiếng, chàng rút đơn đao ra chiêu "giãn quả hồi cam" quay lại phản kích.

Chiêu đao chém tới cực kỳ mau lẹ. Thạch Vạn Sơn không tránh kịp đành vung đao lên đỡ đánh choang một tiếng.

Lúc này Mộ Dung Cảnh Nhạc và Tiết Thước đã chạy đến phía sau Thạch Vạn Sơn.

Thạch Vạn Sơn thấy đao pháp của Hồ Phi kỳ ảo, tỷ lực lại cực kỳ mãnh liệt làm cho cánh tay hắn tê chôn, hắn không tiến lại công kích nữa.

Hồ Phi lấy làm kỳ bụng bảo dạ :

- Cha này chuyên dùng độc mà võ công cũng ghê gớm lắm ! Chiêu Giãn quả hồi cam ta đánh bất ngờ, đến hảo thủ hạng nhất cũng không đỡ nổi. Dè dàu hắn vẫn thản nhiên.

Bỗng nghe Mộ Dung Cảnh Nhạc lên tiếng :

- Trình sư muội ! Đã thấy sư thúc, sao không dập đầu bái kiến ?

Trình Linh Tố hỏi :

- Vị sư thúc này ở đâu chui ra ? Trước nay tiểu muội chưa từng nghe ai nói đến ?

Thạch Vạn Sơn lạnh lùng hỏi lại :

- Người đã nghe danh Độc thủ thần kiêu bao giờ chưa ? Chẳng lẽ sư phụ người trước nay không dám nhắc đến tên ta ?

Trình Linh Tố đáp :

- Độc thủ thần kiêu ư ? Danh tự này dường như tiểu tử đã từng được nghe rồi. Sư phụ cũng nói trước kia người quả có một vị sư đệ, nhưng y lạm dụng độc dược hại người, gây nên rất nhiều tội ác, nên bị sư tổ đuổi ra khỏi môn trưởng. Thạch tiên bối! Té ra tiên bối chính là sư đệ của gia sư ư ?

Thạch Vạn Sơn mỉm cười lạnh lùng hỏi :

- Cả lũ chúng ta đều nghiên cứu việc dùng độc dược, sao còn giả vờ làm hảo nhân ? Thạch tổ chẳng thà làm chân tiểu nhân, chứ chẳng thềm bắt chức sư phụ người làm nguy quân tử.

Trình Linh Tố tức giận hỏi :

- Gia sư đã giết người vô tội bao giờ chưa ?

Thạch Vạn Sơn đáp :

- Chẳng lẽ sư phụ người còn giết ít người lắm ư ? Lão nói những người bị lão độc tử đều phạm tội đại ác, chết là đáng kiếp, nhưng người ngoài đều bảo là không đúng như vậy. Nhất là những nhà có người bị hại lại càng không phục.

Hồ Phi trong lòng run lên nghĩ thầm :

- Lời nói của lão này xem ra cũng có đôi phần hợp lý.

Trình Linh Tố nói :

- Phải rồi ! Gia sư cũng hối hận là đã hại người quá nhiều. Sau lão nhân gia quy y làm hòa thượng, thường răn dạy bọn sư huynh sư muội tiểu tử

quyết không được hại người, trừ khi gặp trường hợp bất đắc dĩ. Suốt đời tiểu tử chưa từng sát hại một ai.

Thạch Vạn Sơn cười lật đáp :

- Giả nhân giả nghĩa thì được ích gì ? Ta coi ngươi thông minh lanh lợi, đúng là một nhân tài kiệt xuất trong sư môn. Máy đòn của ngươi trong cuộc đại hội chươnng môn thật hay quá ! Cả sư thúc ngươi suýt nữa cũng chết oan.

Trình Linh Tố hỏi :

- Tiên bối tự xưng là sư thúc của tiểu tử, lại mạo danh gia sư Độc Thủ Dược Vương. Nếu Độc Thủ Dược Vương chân chính còn sống trên đời thì khi thò tay ra lấy Ngọc Long bôi khi nào lại không hiểu trên chén có dính Xích Yết phấn ? Tiểu tử phun khói "Tam ngô ngũ mô yêu" trong nhà đại sảnh, làm sao lão nhân gia cũng không biết.

Cô hỏi hai câu này làm Thạch Vạn Sơn đỏ mặt không biết nói sao.

Thạch Vạn Sơn hồi còn nhỏ cùng Vô Sơn đại sư học nghệ với nhau. Vì hấn lạm dụng độc dược làm hại người lành nên bị sư phụ đuổi khỏi môn tường. Trong mấy chục năm sau hấn đã tranh đấu với Vô Sơn mấy lần. Cả hai người đều là đại hành gia về sử độc. Nhưng mấy lần tỷ đấu Thạch Vạn Sơn vẫn thua kém. Nếu Vô Sơn đại sư chưa quy y phật pháp lập lời trọng thệ quyết không giết người nữa thì Thạch Vạn Sơn khó lòng toàn mạng. Lần sau cùng, Thạch Vạn Sơn bị Đoạn trường thảo làm cho đui mù. Hấn trốn qua Diến Điện ở núi Dã Nhân, dùng tơ nhện trắng giải trừ độc tính của Đoạn Trường Thảo, hai mắt mới sáng trở lại, nhưng mục lực bị kém trước rất nhiều. Vì thế mà Ngọc Long bôi dính Xích Yết phấn, Trình Linh Tố hút thuốc nhả hơi có chất độc, hấn cũng không phân biệt được.

Hướng chi, Trình Linh Tố sau khi trông Thất tâm hải đường là ông vua của các chất độc, Xích Yết phấn trộn với bột Thất tâm hải đường khiến cho mùi vị khác lạ đều mất hết mà độc tính càng lợi hại hơn.

Thạch Vạn Sơn ở núi Dã Nhân mười năm mới chữa khỏi đôi mắt, trở về Trung Nguyên, được tin Vô Sơn đại sư chết rồi, đã chắc mẩm mình có thể xưng hùng thiên hạ. Dè đâu sư huynh hấn lại có một đệ tử ghê gớm như Trình Linh Tố.

Trình Linh Tố lúc ấy hóa trang làm cụ già xấu xa, Thạch Vạn Sơn không ngờ cụ già này hít thuốc thở hơi làm cho hấn ngã lăn ra.